

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 75/2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 75/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „žalobca“) sa od sťažovateľa ako žalovaného v 1. rade a [REDAKČIA] ako žalovanej v 2. rade (ďalej len „žalovaná v 2. rade“) domáhal zaplatenia finančnej sumy 42 783 Sk (1 420,14 €) s príslušenstvom. Konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 18 C 298/1999. Sťažovateľ podal 6. septembra 1999 proti žalobcovi vzájomný návrh (vzájomnú žalobu), ktorým sa od neho domáhal zaplatenia sumy 77 683 Sk (2 578,60 €) s príslušenstvom. Okresný súd uznesením z 25. januára 2000 pripustil vzájomnú žalobu sťažovateľa a žalovanej v 2. rade. Dňa 17. februára 2016 vylúčil vzájomnú žalobu na samostatné konanie, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 75/2016. Okresný súd následne vzájomnú žalobu zamietol rozsudkom pre zmeškanie z 24. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“).

3. Podľa sťažovateľa pre vydanie rozsudku pre zmeškanie neboli splnené podmienky, pretože neúčast' sťažovateľa, ako aj jeho právneho zástupcu bola riadne ospravedlnená. Tento názor sťažovateľa potvrdil aj Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 5 Co 54/2018-193 z 30. apríla 2018 zrušil vo vzťahu k sťažovateľovi rozsudok pre zmeškanie a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľ zároveň argumentuje, že od podania vzájomnej žaloby sťažovateľa v septembri 1999 ubehlo už dvadsaťjeden rokov, pričom okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol vo veci samej. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ zastáva

názor, že v postupe okresného súdu došlo k prieťahom v trvaní dvadsaťjeden rokov, pričom v postupe okresného súdu dominuje predovšetkým nesústreďený postup.

5. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní začatom pod sp. zn. 18C/298/1999 a následne vedenom pod sp. zn. 18C/75/2016 porušené bolo .

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 18C/75/2016 konať bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie vo výške 20 000 €, ktoré mu je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania vo výške 450,29 €, ktorú je povinný vyplatiť Okresný súd Bratislava II na účet advokátskej kancelárie IURISTICO s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti a sťažovateľovej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v súvislosti s tým aj porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v napadnutom konaní okresného súdu.

Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta postup okresného súdu v podstate od začatia konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 C 298/1999, avšak v petite ústavnej sťažnosti požaduje rozhodnutie ústavného súdu už v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 75/2016. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

18. Keďže ústavný súd už rozhodol o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999, je ústavná sťažnosť v časti, v ktorej ide o obdobie posudzovaného v náleze, teda od začatia konania vedeného pod sp. zn. 18 C 298/1999 do právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 187/2020-45 z 23. júna 2020, neprípustná. Ústavný súd ju preto v uvedenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

19. Vzhľadom na uvedené je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, od ktorej sťažovateľ odvíja porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, posúdenie rozhodného obdobia od 21. apríla 2016, keď okresný súd vylúčil vec sťažovateľa na samostatné konanie, ktoré je vedené už pod sp. zn. 18 C 75/2016.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním okresného súdu

20. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich

namietané porušenie možno preskúmať spoločne (napr. IV. ÚS 105/07, III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

21. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017).

22. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred konajúcim súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

23. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov, v závislosti od povahy veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESĽP z 15. 10. 1999, body 58 a 69; Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok ESĽP zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

24. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane

konštatuje, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 372/09). Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

25. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu na základe argumentov sťažovateľa v ústavnej sťažnosti a skutočností zistených z obsahu súdneho spisu, ktorý si zadovážil, konštatuje, že okresný súd v napadnutom konaní v rozhodnom období po vylúčení veci sťažovateľa na samostatné konanie (21. apríla 2016, pozn.) konal v zásade plynulo a nie sú zaznamenané obdobia nečinnosti, v ktorých by okresný súd vo veci dlhšie nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka. Okresný súd vydal v napadnutom konaní rozsudok už po 6 mesiacoch, a to 24. októbra 2016 na prvom pojednávaní. Tento rozsudok pre zmeškanie napadol právny zástupca sťažovateľa odvolaním a následne sťažovateľ podal aj návrh podľa § 281 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Uznesením okresného súdu zo 7. júla 2017 bol návrh sťažovateľa podľa § 281 CSP zamietnutý. V dôsledku podaného opravného prostriedku proti rozsudku pre zmeškanie a odvolania proti uzneseniu zo 7. júla 2017 okresný súd 26. februára 2018 predložil spis krajskému súdu. Vec bola 17 mesiacov na krajskom súde, pričom obdobie konania vedeného krajským

súdom nemožno pričítať na vrub okresnému súdu, ktorý dĺžku jeho trvania žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť.

Krajský súd uznesením z 30. apríla 2018 zrušil rozsudok pre zmeškanie a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Dňa 8. júla 2019 bol spis vrátený okresnému súdu, ktorý následne nariadil pojednávanie na 25. november 2019. Z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalobcu bol určený nový termín pojednávania na 3. február 2020, ktorý bol následne zrušený z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Ďalší termín pojednávania určený na 25. marec 2020 bol zrušený z dôvodu pandemickej situácie na území Slovenskej republiky. Po zmene zákonného sudcu v napadnutom konaní okresný súd nariadil pojednávanie na 9. október 2020. Po otvorení pojednávania a zistení, že neprítomná žalovaná v 2. rade nemá vykázané doručenie predvolania, bolo pojednávanie odročené.

26. K samotnej dĺžke napadnutého konania ústavný súd podotýka, že ju vo vzťahu k okresnému súdu zatiaľ nemožno považovať za takú, ktorá by bola zjavne neprimeraná. Okresnému súdu mohol ústavný súd vytknúť iba neefektívny postup pokiaľ šlo o vydanie rozsudku pre zmeškanie, ktorý bol následne zrušený krajským súdom po sťažovateľom podanom odvolaní. Okresný súd v primeraných lehotách nariaďoval pojednávania, ktoré boli zrušené aj z dôvodov mimoriadnej pandemickej situácie na území Slovenskej republiky, v dôsledku ktorej sa predĺžila dĺžka tohto posudzovaného obdobia. Túto prekážku považuje ústavný súd za objektívnu skutočnosť brániacu skončeniu veci. V závere ústavný súd podotýka, že sťažovateľ okrem toho, že okresný súd vydal rozsudok pre zmeškanie, ktorý bol následne zrušený, neuviedol vo svojej ústavnej sťažnosti žiadny konkrétny moment nesústredenej činnosti v postupe okresného súdu.

27. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd síce dospel k záveru, že postup okresného súdu nebol vždy efektívny, ale vzhľadom na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom v tomto prípade nemali nedostatky v jeho postupe takú ústavnoprávnu intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6

ods. 1 dohovoru, a preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

28. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z tých istých dôvodov, ako namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že v systematike ústavy aj dohovoru sú celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04)].

29. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva (základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy) nedosahuje takú intenzitu, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke), by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

30. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti skúmal, či napadnutý postup okresného súdu je v príčinnej súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu, a dospel k záveru, že v okolnostiach prípadu to tak nie je.

31. Z obsahu ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ len poukázal na neprimeranú dĺžku napadnutého konania, pričom bral do úvahy predovšetkým konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 C 298/1999 (body 17 a 18 tohto uznesenia), ústavný súd uzatvára, že okresný súd neodmietol v právnej veci sťažovateľa konať. Z týchto dôvodov ústavný súd

ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s tvrdenými zbytočnými priet'ahmi v napadnutom konaní považoval za zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

32. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

33. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom ustanovených náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu